

Arrest

nr. 120 215 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw O.B, van Belgische nationaliteit.

Op 26 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner. Op 24 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 oktober 2012.

Op 17 april 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 25 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.04.2013 werd ingediend door:

Naam: T.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: Hakkari

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan ontoereikend zijn.

Immers, er werden rekeninguittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan een inkomen ontvangt van het VCV Antwerpen. Er werden inkomsten voorgelegd voor de maanden oktober 2012 - april 2013.

Echter, de bedragen van deze inkomsten schommelen tussen 325 euro en 462 euro per maand. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke baiss artikel 7,1,2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) en van de zorgvuldigheidsplicht.

In de synthesesamenvatting onder "RESUME" zet verzoeker ter adstruering van het middel het volgende uiteen:

"De termijn van zes maand, voorzien in art.42 § 1 Vreemdelingenwet is een vervaltermijn, waarvan de overschrijding tot gevolg heeft dat de vergunning tot verblijf moet afgeleverd worden.

Door het begin van deze termijn te bepalen op 17.4.13 en niet op 3.12.12, datum waarop verzoeker zich aanbood te Antwerpen om zijn aanvraag in te dienen, bevestigde verweerder een behandelingsprocedure die als feitelijk resultaat heeft dat de termijn van 6 maand met 4 à 5 maand werd overschreden.

Indien verweerder zijn verantwoordelijkheid had opgenomen en een positieve beslissing zou genomen hebben, dan zou niet alleen in het dossier van verzoeker maar ook in veel andere (toekomstige) dossiers de behandelingstermijn ingeperkt zijn of worden tot het maximum.

NOTA verweerder:

Verweerder stelt eigenlijk dat hemzelf niets te verwijten valt want de beslissing, die negatief was, werd genomen binnen de wettelijke termijn van 6 maand.

REPLIEK verzoeker:

Verzoeker heeft ook niet beweerd dat verweerder zelf de termijn van zes maanden heeft overschreden, wel dat verweerder met zijn beslissing de lokaal, in Antwerpen, gehanteerde werkwijze en termijn heeft "ingedekt" en dat verweerder, als overheid bevoegd voor de uiteindelijke beslissing, aldus ook verantwoordelijk is voor de veel te lange afhandelingsduur van dergelijke aanvraag."

2.2 Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden op 17 april 2013 om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in te dienen in zijn hoedanigheid van echtgenoot. Het gemeentebestuur heeft de aanvraag geregistreerd overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In de bijlage 19ter wordt verzoeker verzocht binnen de zes maanden, namelijk op 16 oktober 2013 zich aan te bieden bij het gemeentebestuur zodat de beslissing inzake zijn aanvraag aan hem kan worden betekend. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is genomen overeenkomstig het model van bijlage 20 op 25 september 2013 en aldus binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

Verzoeker betwist de aanvangsdatum van 17 april 2013 omdat hij zijn aanvraag feitelijk reeds indiende op 3 december 2012. Deze aanvraag werd door het gemeentebestuur benoemd als "vraag om informatie of afspraak Vreemdelingenzaken". Verzoeker meent dat de houding van het gemeentebestuur betwistbaar is. *In casu* kreeg verzoeker en na opnieuw aandringen, pas een afspraak op 17 april 2013, datum waarop hem een bijlage 19ter is afgegeven. Verzoeker betoogt dat verweerder de bijlage 19ter niet als aanvangsdatum mag beschouwen omdat hij reeds eerder een aanvraag indiende bij het gemeentebestuur.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 42, § 4 van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 4

De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies."

Artikel 52, § 1 en § 4 van het vreemdelingenbesluitwet bepalen:

"§1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn

gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Uit bovenvermelde artikels blijkt dat een familielid die zelf geen burger van de Unie is en een verblijfsrecht wenst te bekomen door het vervoegen van een familielid, burger van de Unie c.q. Belg, vooreerst een aanvraag moet indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Waar verzoeker wijst op zijn ‘aanmelding’ bij het gemeentebestuur op 3 december 2012 om een afspraak te maken, hoewel verzoeker wellicht de intentie had om zijn aanvraag voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie in te dienen, kan de loutere aanmelding of intentie om een aanvraag in te dienen niet worden gelijkgesteld met een aanvraag ingediend door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. De termijn van zes maanden kan immers pas beginnen te lopen, overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgend op de datum van de aanvraag, aanvraag die overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit moet worden ingediend bij het gemeentebestuur door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Verzoeker toont met de loutere ‘aanmelding’ of de intentie om een aanvraag in te dienen op 3 december 2012, niet aan dat hij een aanvraag heeft ingediend door middel van een bijlage 19ter. De Raad van State oordeelde dat de termijn kan beginnen lopen vanaf het ogenblik dat de aanvrager zich als een familielid van een burger van de Unie heeft *kenbaar* gemaakt, “*zijnde vanaf de aanvraag van de verklaring van inschrijving. Op dat ogenblik werd de verweerder in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie*” (RvS 23 februari 2012, nr. 218.186). Voormeld arrest betreft weliswaar de termijn binnen dewelke een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen. Het bepalen van de aanvang van de termijn kan evenwel naar analogie worden toegepast bij de weigering tot toekenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Verzoeker die niet aantoont dat hij vóór 17 april 2013, datum dat hem de bijlage 19ter is afgegeven, een aanvraag heeft ingediend overeenkomstig het model 19ter, toont niet aan dat de bestreden beslissing van 25 september 2013, niet ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag is genomen. De omstandigheid dat verzoeker reeds vóór 17 april 2013 een afspraak trachtte te bekomen om zijn aanvraag in te dienen, doet bijgevolg geen afbreuk aan de geldigheid van de beslissing. De gedane beoordeling is juist zodat verzoeker een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit niet aantoont. Tevens toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van alle aan hem op dat ogenblik gekende feiten bij de beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

In de synthesesamenvatting zet verzoeker onder “RESUME” ter adstruering van het middel het volgende uiteen:

“Er werd geen rekening gehouden met tijdig meegedeelde stukken en deze stukken (stukken 3 - 7) tonen aan dat de inkomstenvoorwaarde vervuld is.

NOTA Verweerder: de door verzoeker vermelde stukken werden niet aan hem meegedeeld zodat er geen rekening mee werd gehouden en, bovendien, een bedrag van 1.202€ p.m. is nog altijd onvoldoende als bestaansmiddelen.

REPLIEK:

Deze inkomsten werden wel degelijk afgegeven en dus meegedeeld aan D.V. Antwerpen, de enige weg trouwens die kan en mag gevolgd worden om bewijsstukken aan het dossier toe te voegen.

Bovendien gewaagt verweerder niet van de maandelijkse geldstortingen t.b.v.200 € p.m. die door T. C. gebeuren in voordeel van verzoeker, zijn broer. Deze inkomsten moesten ook geëvalueerd worden, naast de eigen inkomsten van hemzelf (sinds 12.8.13 aan het werk)”

2.4 Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). en met toepassing van artikel 52, § 4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit);

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, § 4, 5° van het vreemdelingenbesluit luidt:

“(…)Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, c.q. van zijn Belgische echtgenote. Hij wist of diende te weten dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij voldoet aan die hoedanigheid om het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. In het bijzonder diende verzoeker aan te tonen dat zijn Belgische echtgenote, als gezinshereniger en dus referentiepersoon, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij diende ook te weten dat aan deze voorwaarde is voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met bewijsstukken die hij heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen, met name loonfiches, voor de periode september tot oktober 2012 en voor de periode januari tot maart 2013. Het gaat om netto-inkomsten, naast de door verweerder vernoemde werkloosheidsuitkeringen, uitbetaald door VCV Antwerpen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker rekeninguittreksels heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan, referentiepersoon een inkomen ontvangt van het VCV-Antwerpen. Deze bedragen schommelen voor de periode oktober 2012 tot april 2013 tussen 325 euro en 462 euro per maand. Waar verzoeker thans verwijst naar loonfiches merkt de Raad op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat gemachtigde van de staatssecretaris hierover beschikte, noch toont verzoeker aan dat de gemachtigde hiervan op de hoogte was. De bewering dat hij de loonfiches heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen wordt niet gestaafd door verzoeker. In de mate verzoeker verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met de loonfiches waaruit blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon gemiddeld 412 euro per maand was en dus in totaal 1.202 euro per maand, dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing wordt beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van zijn beslissing. Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verweerder kennis had van de loonfiches en van een bijkomend inkomen van 412 euro per maand van de referentiepersoon. Bovendien merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat het bedrag van 1.202€/maand nog steeds niet voldoet aan het door artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bedrag. In het kader van een gezinshereniging met een Belg moeten de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De referentiepersoon bij wie men zich voegt moet derhalve beschikken over minstens 1.307, 784€ netto/maand.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker met dit betoog niet aantoont dat de berekening van het gemiddelde inkomen per maand onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, gegeven de rekeninguittreksels die ter kennis werden gebracht van de gemachtigde.

Verzoeker wijst vervolgens op geldstortingen van 200€/maand die hij van zijn broer elke maand ontvangt.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. Daargelaten de vraag of de gemachtigde rekening kan houden met inkomens die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat verzoeker ook niet aantoont dat de referentiepersoon beschikt of kan beschikken over de maandelijkse geldsommen die verzoekers broer stort op rekening van verzoeker.

Verzoeker wijst ten slotte op het gegeven dat hij sinds 12 augustus 2013 is tewerkgesteld op voltijdse basis en dat ook dit inkomen niet in de beoordeling werd betrokken.

De Raad benadrukt opnieuw dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken en/of gegevens die verzoeker pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt en die hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag niet overmaakte aan het bestuur. Verzoeker die verzocht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten als familielid van een Belgische onderdaan, diende zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het kwam aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. De door verzoeker voor het eerst voor de Raad aangebrachte stukken en/of gegevens kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd ter nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Waar verzoeker stelt dat hij het arbeidscontract en de loonfiche van augustus 2013 tijdig heeft meegedeeld, blijkt dit niet uit de stukken van het dossier en verzoeker toont dit ook niet aan.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde, op basis van de beschikbare gegevens, op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het inkomen van de Belgische partner bijgevolg onder de armoedegrens ligt.

De schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN